

מסורת הש"ס

(א) 'ע' מוסי' מנחות קז: ד"ה
 [בבב:] (ב) [מנחות יא.י.]
 (ג) קנא: ליעל יט:
 (ד) [למקנן טז. טז. קנא.]
 (ה) [קדושין מה. כ"ב]
 (ו) [קמח. לקמן יד.]
 (ז) [למקנן יד. ו] [ע"כ:]
 (ח) [נוע"ט מוסי' מנחות יא.
 ד"ה מכו דממלא] (ט) [וימר
 הליכיתו ויחזיר מנאנא מוסי'
 כ"ב קנא: ד"ה מנוי.] (י) מ"ד
 [מ"ז, יא.] (יא) [עוסי' מנחות כ.
 ד"ה הרי זה,] (יב) [ז"ל אפילו
 מנאנא קמח דנבדילי ש"כ,
 מנאנא קמח ד"ה מוסי' כ"ב קמח. ד"ה
 קמח ורי הארברו כוונא.]

גליון הש"ס

תד"ה והא לא משך וכו'
אע"ג דבפ"ק דב"מ סבר. וע'
במס' שם שכתבו בדרך אחר
וע' בהר"ן גדרים ד' ה ע"ב
ד"ה ר"א:

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה האומר תנו
 גט לאשתי גרסינן במתני' ולא
 גרסינן תן שלא מסר ליד י"ב
 עיין בדברי הרא"ש (סימן
 י"ג): (ג) תוס' ד"ה עזלא
 וכו' למדו דצנן בעובד
 כוכבים דניחא ליה וכו' אבל
 עובד כוכבים שאין רשות:

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

- [illegible]

המביא גט פרק ראשון גיטין

וְהוּא אֵינוֹ אוֹכֵל מִשְׁחֹרֶת אֵינוֹ אוֹכֵל מִפְּנֵי שֶׁהוּא קֵינִיּוֹ. טַעְמָהּ מֵאֵל
שֶׁכֵּן שָׂרָה אוֹכֵל בְּמִרְמוֹהָ מִפְּנֵי שֶׁהוּא קֵינִיּוֹ דִּכְּחַן הַלֵּךְ אִי בְּעִי
וְהֵהוּא כֵּן כְּשִׁיבֶרָה עֲדָה שְׂקִיל אֲרַבְעָה זָוִי מִיִּשְׂרָאֵל וּמִקְנֵי לֵיהּ מִיְהִלֵּה
הֵיכָל הָאֵלִיּוֹת יָשׁוּב אֵינִי קֵינִיּוֹ וּמִיִּסְפִּילִי: וַיֵּלֶךְ לֵיהּ. וְזֶלֶה הִיא בְּעִינֵי
לְהֵלֵךְ לֵךְ לְחַטּוֹת: וְאֵלֵינוּ וְאֵלֵינוּ:

מתנהגת עמו צפירות: **בזאת**
האומר **תנו גט** (6) **זה לאספי** גרסינ
 בצמתי. ולא גרסי. תן שלא מסרם
 ליד שליח צהיו לפיכך לא נחלקו
 חכמים בדבר לומר שמעשה ראשונה
 זכה לו השליח לעבד להיות משחרר:
 לא יטול אלא מנה. **דישה**. גיטול לא הוי
 עד דמטי לידה וכי מטי לידה הא
 מיית ליה משחרר ופקעה ליה רשותיה:
גמ' והוא **שצורים**. מנה דקמני
 ממני' צצבורין ומומחין העשות
 עסקינן ואמר מנה זה תנו לפלוני:
 צצבא. מתנת צריא צמטטלין
 יכיל לחזור לו עד שימשוך ויורשו
 מנו מלי למיהדר ביה אליבא דמאי
 דלית ליה מזהה לקיים דברין
 המה ^א: **במעמד שלשסן קנה**.
 ולקמן^א מפרש טעמא. וצבורין צעינן
 דקצר רב זביד לא אמר רב
 קנה אלא צפקדון דקני ליה כל
 היכא דליתיה: **שם מנה קצור**.
 יש לו צקרקע וההוא הוא דיחב ליה:
 לא

שברה ואשת כהן
א אוכלים בתרומה וזה
להו אמר רבא היינו
תני' מפני שהוא קנינו
הו זוזי מ'שראל ופסיל
ולרבי מאיר תינה עבד
איכא למימר אמר רבי
פני שמפסידו משפחה
הוא מתירו בבת חורין
א ליה זילא ליה שכיחא
א^ה האומר תנו גט זה
לה לעבדי ומת לא יתנו
לאיש פלוני ומת יתנו
ר רב יצחק בר שמואל
הוא שצבורין ומונחין
ינן אילמא בבריא כי
א משך ואלא בשכיב
כי אין צבורין נמי דהא
רע ככתובים וכמסורין
בריא וכדרב הונא אמר
פלוגי במעמד שלשתן
רב שכי"מ שאמר תנו
ויישינן שמא מנה קבור
מא לא אמר כרב זבד
קסבר

לְאֶשְׁמוּעִינְ שׁוֹם חִדּוּשׁ אֶפְיִלוֹ מִיֵּי בִשְׂרִיב מֵרַע לֹא הָיָל לְמִימֵר כִּבְשׁ
 לְאֶשְׁתִּי וְתָנוּ שְׁחֵרוֹ וְהָ לְעֶבֶד^ד דָּהָא כִּיּוֹן לְדִרְכִּי לְשׁוֹת מִנּוּ שְׁחֵרוֹ וְהָ^ה אֵין
 וְקוּמָא^ה לְדִין גַּט לְאַחֵר מִיתָה אַע"ג דְּכִדְּשִׁית מִנּוּ בְּפִרְקָא מִי שְׁאֲחוּ (נֶקְמָן)
 אַחֲרָא שְׁכַתְּפוּרָא לֹא זָכָה צוֹ הָעֶבֶד וְאַפִּי^ה בְּגַט אִשָּׁה נָמִי אֲשִׁמוּעִינְ) דֹּאעִי
 הָוֵא עֲלָמּוֹ קִיָּם אַחֲרָא חֲשִׁיב גַּט לְאַחֵר מִיתָה^ה וְהָסֵם אֲשִׁמוּעִינְ דֹּאעִי^ה ג
 הָתֵמָה אִי מִשְׁמַע מַחֲשִׁיב אִי מִשְׁמַע אַחֵר מִיתָה^ה : **לְכָן מִנֵּה פֶלְאִינִי** וְג
 לְדִלְדִּיִּיהִי רִישָׁא נָמִי אִיֵּי בְּמַעֲמֵד שְׁלֶמְתָן וּמִיֵּיִי שִׁיחָתָא בְּכָר צִיֵּין אֶלָּא
 דְּלֹא תִקּוֹן מַעֲמֵד^ה , בְּשֹׁטֵר אֲלַם בְּמִמּוֹן לְדִין גִּרְחָא שִׁיחָתָא הָאֲמוּרָאִים
 דְּקוּקָא פְּלִיגִי וּמִיֵּיִי רִישָׁא לְכוּלְהוּ בְּכַתְּבוֹ וְתָנוּ אַפִּי^ה לְמִאֲן דְּמוּקִי לֵה בְּבֵר
 דְּהָיָנָא לְמִאֲן דְּמוּקִי לֵה בִשְׂרִיב מֵרַע לֹא הָוִי רִישָׁא דְּמוּיָא דְּסִיפָא מִכָּל וְכִי
 מוּמוֹכָא מִרִישָׁא דְּסִיפָא אִירִי בְּצִירָא אֲלַמָּה צִיֵּי לְהָוִי סִיפָא דְּמוּיָא דְּרִי
 לְאֶשְׁמוּעִינִי לְגַמְרִי^ה : **וְהָא לָא מִשְׁךְ** . מִיָּמָה מִאִי פִּרְךָ הָא קִי"ל (נֶקְמָן)
 לְקִיָּם דְּבֵרִי הֵמָּה וְיֵל כִּיּוֹן דְּחֻכְמִיָּה פְּלִיגִי אַר"ם וְלִית מִיָּה מִזְוָה לְקִיָּם
 בְּצִיפָא^ה (נֶקְמָן ז') . דְּלֹא מוּקִי שְׁמוּאֵל מִתְּנִינְתָּא^ה כִּי־חִידָּה לְקִיָּם^ה וְיֵסִי
 בְּשֹׁמְאֵל בְּיוֹמֵיהִי וְכוּ' וְיֵל דְּלֹא מִיָּה לְאוּקוּמִי מִתְּנִי^ה תְּשׁוּם דְּנִזְוָה לְקִיָּם
 מִזְוָה לְקִיָּם כִּי^ה , שִׁיךְ אֶפְיִלוֹ וְיֵס בְּנִלוֹה דְּבִצְרִיָּא לֹא חִיִּישִׁין לְמַנָּה קְבוּר
 הֵמָּה אֶפְיִלוֹ אֵין צְבוּרִין וְיֵס לְזוּמֵר דְּרַב לֹא סָבַר לֵה כְּרִיב מִאִיר אֲלַם כ
 וְיֵס^ה וְעוֹד מִפְּרַשׁ רִי"ת^ה דְּלֹא אֲמַרְיָי מִזְוָה לְקִיָּם דְּבֵרִי הֵמָּה אֲלַם דְּרַב
 וְתָנוּ שְׁקֵל לְנִי (סֵט) וּבְמַתְנִי שְׁמַע שְׁלֵה הִשְׁלֵם לְכָן מִתְּחֵלָה מִלְּאָה
 וְכִי־חִידָּה לְקִיָּם וְיֵס בְּנִלוֹה דְּבִצְרִיָּא לֹא חִיִּישִׁין לְמַנָּה קְבוּר

[illegible]

וְשׁוּל אֶדָם כְּמִדּוֹר קָמַל' (מוֹס' צ"צ קנ"ד: ד"ס ענ"ט).¹ דלדל דיעצן קאמפּשנע דמי שחאזר. שס.
ענו נאנח].² דהמלוה מעות את הכהן ואת הלוי. מוס' צ"צ קמ"ט: ד"ס דקא נמנמי. ג'. דלית ליה
ד. והכי פריך לתלמודא ד' בצבורין חיל את הוה אל משיח, כלומר מדבני בצבורין איכ' תיל ליה צניחה
שאל הוה אל משיח. מוס' סאנטי. יו. [בתוס' צ"צ קמט. ד"ס דקא נמנמי הביאו בשם רי"ן.
ש' מלא מה התפרק, בבמזם שאנטי שלר. גרש"י. אפי' ידית ליה מנה גמורי חיל את הוה. חיל.

עמה וע"ש צמפרשים. ב) גראה דזה ליון על מימרא דר"ב בגמ' שב"מ שאמר וכו' מנה זה נוסמים.

יג.

ומה אילו עבד כהן שברח ואשת כהן שמרדה על בעלה בו' לנך
מוזרי אשת כהן כלומר כמו שאתם מודים לי באשה שהוא חוב^א
אודו לי נמי בעבד והא דמסיים נמי אצל באשה חוב הוא לה הכל
מדברי ר' מאיר מלל קאמר אמרנו לו:^ב **עבדא בהפקירא ניהא**
איהי ווא"ט עבד הטוי שרלל דלא ניהא

שברח ואשת כהן
אוכלים בתרומה וזה
להו אמר רבא היינו
מפני שהוא קנינו
זהו מישראל ופסיל
לרבי מאיר תינה עבד
יוכא למימר אמר רבי
גנני שמפסידו משפחה
אי מתירו בבת חורין
ליה זילא ליה שכיחא
(א) האומר תנו גט זה
לעבדי ומת לא יתנו
לאיש פלוני ומת יתנו
רב יצחק בר שמואל
הוא שצבורין ומונחין
בן איילימא בבריא כי
משך ואלא בשכיב
כי אין צבורין נמי דהא
יע ככתובים וכמסורין
ריא וכדרב הונא אמר
לגוני במעמד שלשתן
רב שב"מ שאמר תנו
ישינן שמא מנה קבור
לא אמר כרב זביד
קסבר

[illegible]

קסז

ומסיק מן זמורה וזאת הלא תלת מילי ששורו רבנן כחלכתא בלא טעף וזאת אהיך דאמר רבא בנכסי לאשתו וזאת עשאה אלא אפסוהיט פ' להכניס ולהוציא ואפסי' שכתבנא בלא טעף בדבר החלכה למשה מסיני שאין כאן טעף אלא כך תקנו חכמים ודחקו כ"ד היה הפקר אשה וזהו גורל כבתי כפז קצא פ' מ' מירוח' שאינו דר ונעשאו לו זה החתונה אפסי' שחזר ודוקא מנהו ב' בידך שכבר נתנו לו וזה אמר לו כלום בשעת הגתהו ודחוקא קא' לא אם ב' בשעה שנתנו לו נתנו לפלוני וזה אמר לה דאמר רבא חזר נא כאמור דמי דמי ואני כפי' למימר דאמר מנהו זה לפלוני שאני חייב לו או חן מנהו זה לפלוני שאני חייב לו הנזק והן חול שכן אם אמר לו זה חייב לפלוני בפי' דוכין לאדם שלא בפניו ואפי' אם אמר לו בפי' וזה ב' בעבור פלוני לא רכה אם לא היה ממזר שלשון דרדוקא בצממזמא שלשון דרדושה' של זה וזהו לו לעצמו שאם אמר לו מה שיש לי בירושה' לי שאימרו לו בממזר שלשון ואפי' אם אמר לו בשעת המסירה חן מנהו זה לפלוני ואמר אם אמר לו חן מנהו זה לשמעון וזה ואינו יכול לחזור בו אבל אם רוצה האומר ליתן חן מנהו זה ופסקו' חן אמר לה בממזר שלשון אפילו בלא מנהגו מנה הממזל ואפי' ד'

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א מ"י פ"ו מהל'
גירושין הל' כח ופ"ט
ה"ב יב [כב] סמג עשין ג
טוש"ע אה"ע סימן קמ"א
סעי' נח [וס'] קמ"ד סעי'
ה']:

עמ' ב מ"י פ"ו מהל' עבדים
הל"א סמג עשין פז
טוש"ע י"ד סי' רסז סעיף
עו:

פ ג מיי פ"י מהל' זכיה הל'
א קמג עשין פט טוש"ע
ח"מ סימן רנג סעיף יח:
פא ד מיי שם ופ"ח שם

הל' צ סמג עשין סג
טוש"ע ח"מ ס' רג סעיף א:
פב ה מ"י שס פ"י הל' א
סמג עשין שס טוש"ע
ח"מ סימן רנג סעיף יח:

פסקי רי"ד

ק"ל: אמר רבא חייא
דקראמר ליה במותי' משני
אמר קננו דאדבעי מנא
ליה ד' וזו מירשאל פסיל
לי כל היכא דאיתי. וזו
מוכרז לישראל ומקבולו ל'
כלל מקום שחול שובו אני
בני וכו' השילוי לפוסלו
ולחלו השילוי נמצא של
עשה לו השילוי שם חובה:
מ"ס בירושלמי (פ"א ה"ח)
ו' יוחנן פ"ב ג' ג' ג' ג'
הוא עבד של קצין הרי
הוא חורז על עבדו של עצמן
שהיה אשתו של מוכה
סוף הרי זה כותל לאשה ק'
סוף הרי זה כותל (אלא) אילו
המוכר את עבדו שלא מדרתו
שנא אני מוכר והומשר
את אשתו של (מדרתו) ו'
שנא מורשת הרי ו"ר'
תנא עבד כח של כשרוד עבד
ישראל אמר איכא למימר
א"ר שמואל ב' צדקח מפני
שמספידו משפחה כנענית
אזרחת עבד מותר כח
חורזין קברא ניהא ליה
בהפקירא דידלא ליה: כשהוא
ליה פריצה ליה: **כותב**
הואמרו תנו לאשתך ושטר
השחרור וה' לעבדו אתו מנה
יתן לאחא מותר אתו מנה
לפלוני מותר ונתן לאחא מותר
ליה מותר ונתן לי' גרסי'
ולא תן שלא מסרם ליד
היה בחייו לפיכך לא משלש
המסים בדורז לומר משלש
וארשתו וכה לו השילוי לעבד
לחיות משחרור. וזהו
היה בחייו דיעטא אתו לא
דע' דמטנ שיהא ליה וכו'
מטי גיעטא ליה דתת איה מטי
משחרור ופקע ליה ושרותיה
בכל גזון מנה לפלוני ומה
למה לאחא מותר אפי"ל ומה
משך ולא מטי מותרא דהרי
וכה דרבי שמ"ע ככתובין
במסכתין דמ"ט פ"ג כשאמרו
מנה מנה דלמי מנכסי' מנה

וְהָיוּ תוֹנִים כָּמוֹת סֶחֶם אֵין
 תּוֹנִים וְיִשְׁעֵם שֹׁמֵם מֵאֵין
 קָבֹר אָמַר וּמִסִּית תַּלְמוּדוֹ
 וְהִלָּכְתָּ לִמְנֵה קָבֹר אֵין
 חִשְׁבֵּן: קָבֹר הוּא אָמַר
 כִּי מִנֵּה לֵב בִּדְרֹךְ תִּהְיוּ
 בִּמְעַמֵּשׁ שִׁלְשֹׁן אֵין
 דָּבָר מִסְתַּבֵּר מִלֵּת אָמַר
 בִּפְקֻדֹן אָבִי כִּלְמוֹ לֵאמֹר
 מִי אֶקְרֹן אֲדֹתֶיהָ בְּעִינֶיהָ
 מִי אֶקְרֹן לַחֲבֵרֶיהָ בִּמְעַמֵּשׁ
 שִׁלְשֹׁן וְאֵצִיץ לֵאמֹר
 הַמְקַל אָבִי לִמְנֵה לֵאמֹר
 עֵינִי לִרְחוּבָהאָתָּה אָבִי אֵין
 בִּמְעַמֵּשׁ שִׁלְשֹׁן דֵּשׁ שִׁימְשֹׁן
 מִתְקַל: מִתְקַל אָמַר בִּי
 אֶפְיֹל מִכְלֹה וְטַעַמָּא מֵאֵין
 מִי קָבִי לִדְרוּחָהּ בְּעִין מִי
 רְקִינָא אֵין לֵאמֹר מִי שֶׁ
 וּמַעֲמֵד שִׁלְשֹׁן כִּי מִהְיֵה
 יִהְיֶה אִסְרוּל אֲתִיבָה
 מִתַּחַת לֵב אֶקְטֹן אֵין חֶסֶד
 קָבֹר דָּא מִי רִנְיָה הַנְּשִׂא
 כֹּחַ לֵב מִתַּחַת לֵב אֵין מִסְתַּמָּא
 אֵין צָרִיךְ מִעַמֵּשׁ שִׁלְשֹׁן אֵין
 צָרִיךְ מַעֲמֵד שִׁלְשֹׁן לִקְמֹן
 וְאֵין אֵם כִּי לְחוּרֵי אֵין חוּר
 אֵין צָרִיךְ מִעַמֵּשׁ שִׁלְשֹׁן אֵין
 אֵין אֲדֹמֶרֶךְ כִּי לֹא לֹאִם שֵׁן
 שֶׁלֵּךְ נֶדְרוּחֵי שֵׁן אֵין אֵין
 לֵב אֲדֹמֶרֶךְ כָּאֲדֹמֶר זָכוּ
 עָוֹן אֲדֹמֶרֶךְ מִכְלֹה אֲדֹמֶרֶךְ
 לֵב וְלֵב אֵין לֵב וְזִכֵּה